

PETER MAY

ENTOMOLOGŮV ODKAZ

AKTA ENZO IV

HOST

OD AUTORA
BESTSELLEROVÉ TRILOGIE
Z OSTROVA LEWIS

PETER MAY
Entomologův odkaz

PETER MAY

ENTOMOLOGŮV ODKAZ

AKTA ENZO IV

BRNO 2017

FREEZE FRAME

Copyright © Peter May, 2010

Translation © Linda Kaprová, 2017

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-320-3 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-321-0 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-322-7 (Formát MobiPocket)

Vikingu Erikovi

Kde je teď, smrti, to tvé vítězství?
Kde je teď, peklo, ta tvá zbraň?

PRVNÍ LIST KORINTSKÝM 15,55

PRVNÍ ČÁST

Mnichov, Německo, 20. prosince 1951

Erik Fleischer si od života nemohl přát víc. Měl přitažlivou ženu se zlatými vlasy splývajícími ve vlnách přes rovná ramena, s úsměvem, jenž jí prozařoval duši, a s čarokrásnými modrými očima. I dnes, po těch pěti dramatických letech, ho vroucně milovala.

Narodily se jim dvě nádherné děti, světlovlase modrooké klony jejich matky. Magdiny geny převážily nad jeho středomořským vzhledem.

Přežil válku bez jediného škrábnutí, zdědil po rodičích bavorskou vilu na předměstí plném zeleně, kde si mezi rozvíjející se střední třídou, která nyní povstávala z popela Hitlerova šílenství, založil lukrativní praxi.

Vyhlídka na spokojený život se před ním táhla až k ničím nerušenému obzoru. Jak mohl tušit, že ho nadcházející noc o všechno připraví?

Pročítal právě večerní noviny a mimoděk vnímal smích linoucí se z jídelny, kde děti s matkou hrály nějakou jednoduchou deskovou hru. Sklonil hlavu a zadíval se přes obroučky brýlí k nim. A ze semínek touhy, kterou v něm probouzel pouhý pohled na Magdu, klíčila rodičovská ctižádost pořídit si třetí, možná i čtvrté.

Mrkl na hodinky, zavřel noviny a odložil je. „Přijdu za čtvrt hodiny.“

Magda pootočila hlavu k obývacímu pokoji. „Večeře bude za dvacet minut.“

Jeho pracovní byla elegantní místnost obložená dubovým táflowáním. Jednu stěnu pokrývaly police, které se prohýbaly pod tíhou otcových knih. Za vysokými okny se na druhé straně bulváru temně rýsoval park. Sametové závěsy splývající až na zem byly roztažené a on cítil, jak se zvenčí na tabulky tiskne chlad jako ledové dlaně. Zatáhl za nocí oponu a posadil se ke stolu potaženému kůží. Měkké světlo lampy dopadalo na úhledně rozložené karty pacientek. Podíval se do diáře. První měl objednanou na půl devátou zítra ráno. Při pomýšlení na nekonečný zástup těhotných žen, které budou provázet jeho dny po celou dohlédnutelnou budoucnost, pocítil záchvěv nespokojenosti. Ale nemínil si tím nechat zkazit náladu. Přízeň osudu dosud převládala. Přitáhl si k sobě první kartu a otevřel ji.

Kruh světla kolem něho rozrazilo zadrnčení telefonu. Sáhл do tmy mimo dosah lampy pro sluchátko. Ozvalo se zašeptání, ochraptělé, stažené napětím.

„Jdou pro vás! Utečte! Hned!“

Vmžiku byl na nohou, ještě než se spojení přerušilo. Uslyšel, jak židle za ním udeřila o podlahu. Od nejbližšího okna ho dělily dva kroky. Nepatrně poodhrnul závěs a vyhlédl do noci hemžící se démony. Ucítil na tváři hebký dotek sametu. Za svatozáře pouličních lamp dohlédl jen s obtížemi, ale nebylo pochyb, že se mezi stromy pohybují stíny. Neměl čas se rozmyšlet. Představu, že by se to mohlo někdy stát, vytěsnil daleko za hranice vědomí, ale teď, když nečekané nastalo, jednal pohotově, jako by měl vše důkladně nacvičené.

Chvějícími se prsty vytáhl z kapsy klíče a odemkl zásuvku stolu. V teplé dlani ho zastudil kov vojenské pistole. Přesl

pracovnu a otevřel dveře šatny. Na tyči visely kabáty a saka a pod nimi stála pečlivě srovnaná řada bot. Vybral si těžký vlněný zimník, oblékl si ho přes široká ramena a pistoli vložil do kapsy. Pak se sklonil a zvedl koženou kabelu s nejnnutnějšími potřebami, kterou si nachystal právě pro tento okamžik.

Nezdržoval se přemýšlením. Když zavřel dveře pracovny a pospíchal k zadnímu schodišti, nevrhl přes rameno žádný lítostivý pohled. Nebyl čas přemítat a litovat. Seběmenší zaváhání by se mu stalo osudným. Jen když sbíhal po schodech, prolétl mu myslí prchavý obrázek Magdy a dětí v jídelně. Neměl čas se rozloučit. Ani důvod. Bylo po všem.

Ve sklepe se vznášel nakyslý pach. Zatuchlý vzduch tu byl vlhký a mrazivý. Klopýtal tmou ke dveřím, zatápal prsty v rukavicích a odemkl.

Ledová noc ho udeřila do tváře. Nasadil si klobouk. Jeho dech se v měsíčním světle srážel v bílou mlhu. Nejprve se zaposlouchal a pak uličkou mezi domy z chladné žuly opatrně vyhlédl na ulici. Po bulváru jen tu a tam projelo nějaké auto. Zato stíny mezi stromy teď nabyly zřetelnou podobu. Rozeznával příkrčené obrysy šestice mužů. Do tmy zažhnula cigareta. A pak náhle zaskřípěly pneumatiky. Ulici ozářily reflektory aut, která vjela na chodník. Jejich dveře se rozlétly. Z parku vyrazilo několik mužů. Roj jisker z odhozené cigarety.

Erik za sebou zavřel a prchal průchodem mezi domy k uličce za vilou, napůl v obavách, že poslali někoho zezadu. Ale neposlali. Nepředpokládali, že by ho někdo varoval. Slyšel bušení na dveře, noci se rozléhalo volání a on prchal do tmy vstříc neznámé budoucnosti plné strachu a nejistoty.

Agádír, Maroko, 29. února 1960

Hradby prastarého města skýtaly úchvatný výhled na přístav a oblouk zálivu kousek dál na jih. Nikdy nepřestal Yves okouzlovat. Měl štěstí a sehnal bydlení v historické kasbě; jednopokojový byt v přestavěném řádu v srdci starého města. Nebyl velký, ale poskytoval vše, co může potřebovat muž, který žije sám. Z terasy měl Yves rozhled na moře střech i do úzkých stinných uliček. Zbožňoval život kasby, její ruch a energii. A zvykl si skoro každý den nakupovat na tržišti čerstvé potraviny. Jeho oblíbené ranní procházky městem doprovázelo svolávání k modlitbám nesoucí se z minaretu mešity. Naříkavý hlas vyzýval věřící k setkání se Stvořitelem. A přestože Yves sám věřící nebyl, ve spiritualitě tohoto rituálu bylo něco, co v něm budilo závist, něco, co mu jeho ateismus nikdy nedovolí sdílet.

Stejný výhled se před ním otevřel i dnes, jako vždy, když vyjel z bran starého města. Toho rána ho však málem ani nevnímal. Nad pouští na východě vycházelo slunce a první paprsky úsvitu prostupovaly růžovou, žhoucí mlhou stoupající podél pobřeží, kterou na písčitou pláž vydechoval neklidný oceán. Nad městem rozkládajícím se pod Yvesem visel opar. Na východ i na jih se rozbíhaly nové budovy tohoto západoafrického přístavu, jehož populace prudce rostla díky vzkvétajícímu obchodu se sardinkami.

Yves se však soustředil na zpětné zrcátko. Ve skrumáži aut, koňských povozů a vozíků pouličních prodavačů za sebou postřehl černý citroën. Pátral po něm a doufal, že se nakonec ukáže být jen výplodem přebujelé fantazie. Jenže neukázal. Yves tiše zaklel a pokračoval serpentinami dolů k přístavu. U mola se tlačily flotily zrezivělých rybářských traulerů jako sardinky, které rybáři během noci nalovili.

Vyhlédl z okénka vlevo vzhůru k ohybu silnice, kde na vyprahlém kamenitém svahu rostly zakrslé pouštní keříky s neduživě zelenými listy. Od kol pronásledujícího citroënu se zvedal prach. Poprvé si auta povšiml asi před týdnem. Obyčejný člověk by ho pravděpodobně vůbec nepostřehl, jenže Yves nebyl obyčejný člověk. Jeho život nesl jen pouhou masku normálnosti. Neuplynula minuta kterékoli hodiny kteréhokoli dne jeho života, kdy by nepocítil naléhavou potřebu ohlédnout se přes rameno. Vyvinul se z toho instinkt tvořící stejně nedělitelnou součást jeho bytí jako dýchání. Neustále pozorovat, zkoumat obličej, sledovat cokoli neobvyklého, ať už to bylo sebenepatrnější. Bez přestání je očekávat, vědět, že někde jsou. A hledají ho.

Citroën se vynořil ze zatačky a Yves v krátkém záblesku slunečních paprsků spatřil řidičovu tvář jako fotografii, která se mu obtiskla na sítnici. Povědomý obličej. Kulatý. Bez vlasů. Odkud ho jen znal? Neměl ponětí. Věděl však jistě, že už ho někde viděl. Rozeznal v autě obrysy dalších lidí a jeho podezření přerostlo v jistotu a nakonec ve strach. Našli ho. Pronásledují ho. A dříve nebo později si pro něho přijdou.

Yves si v duchu zhluboka vzdychl. Pochopil, že přišel čas jít dál.

Okno jeho kanceláře shlíželo na zastřešenou rybí tržnici. Tvořila ji obrovská hala s betonovou podlahou, na níž byly vyskládané dřevěné palety s čerstvým úlovkem. Sardinkami,

makrelami, dorádami, cípaly, platýsi. Řady beden vyrovnaných v obdélníkových kójích po celé ploše tržnice, kde se tlačili zákazníci, aby mohli nakoupit od bíle oděných prodavačů. Jejich hlasy stoupaly pachem ryb a soli a drnčely v rámech oken. Yvese jen na krátký okamžik napadlo, že se na tuto scénu dívá naposledy. Během těch bezmála deseti let, kdy se vypracoval z prostého prodejce až na manažera tržnice, si pachy, výjevy a zvuky trhu zamiloval. Vzhledem k tomu, že po příjezdu z Mnichova nevěděl o rybách ani rybářích zholá nic, dal se jeho kariérní postup považovat za téměř raketový. Díky své inteligenci a bystrosti brzy začal vyčnívat z davu a netrvalo dlouho a všimli si ho i jeho nadřízení. Následovala větší míra odpovědnosti. Povýšení. Nejprve řídil provoz tržnice, pak se stal pomocným manažerem, a když nakonec jeho mentor předchozího roku odešel do důchodu, všem připadalo zcela přirozené, aby nastoupil na jeho místo.

S těžkým srdcem a plný lítosti a zklamání se odvrátil od okna. Zdálo se, že pokaždé když budoucnost už vypadala stabilně, zakročil osud změnou plánu.

Prchej, Eriku, prchej. Začni znovu. Vybuduj svůj život od základů. Ale nikdy nevěř, že jsi v bezpečí. Ani na okamžik si nemysli, že ti nedýchám na záda a nechystám se ke skoku.

Svěsil obraz ze stěny nad pracovním stolem a otočil kolečkem ukrytého trezoru doleva a doprava. Když nastavil poslední číslo, uslyšel, jak stavítka zapadla na své místo. Těžká dvířka bezpečnostní schránky se otevřela. Uvnitř ležely svazky papírů, oficiální dokumenty, pokladna s několika sty dirhamů. A až úplně vzadu kovová schránka zajištěná visacím zámkem. Vytáhl ji a položil na stůl.

Odemkl zámek klíčkem připevněným k těm od auta a odklopil víko. Uvnitř ležely pasy, kterými ho vybavili. Všechny dokumenty, které bude potřebovat, až nastane čas. Vytáhl je a vložil do přihrádky své aktovky. Vzal do ruky starou černo-

bílou fotografii. Magda a děti. Ucítil bodnutí sebelítosti, téměř výčitek svědomí. Za všechny ty roky si ani nedovolil představit si, co se s nimi asi stalo. A teď nebyl čas. Fotografie zamířila do aktovky za ostatními dokumenty. Vytáhl svůj Walther P38, který si oné osudové noci před lety vzal ze zásuvky pracovního stolu v Mnichově. Občas ho promazal, ale nikdy z něj nevystřelil, ani ze vzteku, ani v sebeobraně. Také zbraň putovala do aktovky.

Polekaně vzhlédl. Dveře se otevřely a v nich stála jeho sekretářka, buclatá žena, které táhlo na čtyřicet, staromódní a neatraktivní, s olivovou pletí a tmavýma očima. Dlouhé vlasy svázané do uzlu skrýval černý šátek.

„Co se děje, Aqilo?“ Ostrý tón jeho hlasu ji polekal.

„Promiňte, pane Vauri,“ pronesla omluvně i nepřátelsky zároveň. Nikdy spolu moc dobře nevycházeli. „Volá monsieur Cattiaux z banky. Chcete s ním mluvit?“

„Ne. Řekněte mu, ať zavolá odpoledne.“ Po těch letech mluvil francouzsky téměř bez přízvuku a v zemi, kde francouzštinou skoro každý hovořil jako druhým jazykem, nemohl vzbudit žádnou pozornost. Ale asi na tom bude muset ještě zapracovat.

Přikývla a zavřela za sebou dveře. Zhluboka vydechl a pokusil se uvolnit nahromaděné napětí. Odpoledne tu už nebude a s monsieur Cattiauxem si už nepromluví. Nikdy. Alespoň to mu přineslo určité zadostiučinění. Jediné smítko útěchy plouvoucí v moři starostí. Jestli byl něco ochoten nechat bez lítosti za sebou, pak to byly dluhy.

Uložil prázdnou schránku do trezoru, který opět zamkl, a pečlivě zavěsil obraz zpátky na místo. Pak se obrátil k pracovnímu stolu a začal si prohlížet zásuvky. Moc věcí, které by si vzal s sebou, v nich nenašel. Bylo téměř nemožné předvídat, co bude v neznámé, nejisté budoucnosti potřebovat.

Nad kasbou se rozlehl azán. Volání muezzina se linulo noci nad změtí pouličních tržišť a restaurací. Pro Yvese to byl důvěrně známý a uklidňující zvuk, který se s vlhkým vzduchem nesl dovnitř okny jeho garsoniéry. I v únoru tu vládlo teplo. Tohle podnebí mu bude chybět. Horko v létě, mírné zimy, čistý suchý vzduch. A vůně a šumění moře. Znělo i tehdy, když pozdě v noci město ztichlo, zvuk jako dech. Hluboký, vzdychavý, všudypřítomný dech moře. Pomyslel si, že právě ten mu svým způsobem bude chybět nejvíc.

Na posteli ležel otevřený kožený kufr. Yves byl vždy připraven, a tak teď do přichystaného zavazadla přidával jen poslední drobnosti. Nepodstatné tretky, suť života, k němuž příliš přilnul a který mu nyní bylo zatěžko zcela opustit. Gravírované pouzdro na cigarety, hodiny se svítícími ručičkami, které si koupil na tržišti, zlatý řetízkový náramek od Salimy. Zarazil se a pomyslel na její fotografii. Stála u postele v cínovém rámečku. Když se ráno probouzel vedle prázdného polštáře, dělala mu Salima společnost alespoň na nočním stolku. V náhlém popudu vytrhl z rámečku zadní stěnu z kartonu a vytáhl černobílý snímek. Zadíval se do černých usměvavých očí a prstem přešel po rtech. Po rtech, které už nikdy nepolíbí.

Schoval snímek pod podšívkou kufru a chvíli sváděl boj sám se sebou, zda Salimě zavolat. Věděl však, že by jí nikdy nemohl vysvětlit důvod, proč odjíždí, ani to, proč už ho nikdy neuvidí. A v duchu se podivil, proč mu to působí větší bolest, než když opouštěl Magdu a chlapce.

Nakonec si našel prozaičtější důvod, proč Salimě nezavolat. Mohli mu totiž dost dobře odposlouchávat telefon a on nechtěl své pronásledovatele upozornit na to, že se chystá uprchnout.

Přiklopil víko kufru, posadil se na pelest a rozhlédl se po garsoniéře. Letmý pohled na hodinky mu prozradil, že je krátce po půl dvanácté. Náhle ho přepadl pocit nesmírné

samoty. A strachu. Takový život nikdy neplánoval. Žít ve stínech, neustále být ve střehu, jestli ho někdo nesleduje, být nucený prchat z jednoho života do druhého a pokaždé za sebou nechávat lidi a věci, které má rád. Napadlo ho, že skoro nemá smysl budovat si nový život. Protože jednou v budoucnosti si ho stejně zase najdou a začne to všechno nanovo.

Unaveně vstal a zvedl kufr. Ti mizerové byli neúnavní. A kdyby ho dopadli, znamenalo by to jeho konec.

Ve 23.38 za sebou tiše zavřel dveře bytu. Staré kamenné schodiště tonulo ve tmě. Žárovka na podestě praskla, nebo ji někdo ukradl. Měl v úmyslu uprchnout postranním východem v přízemí vedle domovníkova bytu pro případ, že by sledovali ulici. Jakmile se dostane do bludiště uliček, které se proplétají centrem města, bude se moct nepozorovaně vytratit do noci.

Ale tma na schodišti byla hustá, ovíjela ho jako plášť. Skoro ji dokázal nahmatat. Volnou rukou se nechal vést zdí a opatrně zkoušel nohou každý další krok. Tichem, které vládlo za tlustými kamennými zdmi starého řádu, se hlasitě rozléhal jeho dech.

Jejich hlasy uslyšel až na podestě o patro níž. Šepoty ve tmě. Neznámou řeč, kterou sotva dokázal rozpoznat a již nerozuměl. V hlasech však zaznívala naléhavost srozumitelná navzdory jazykové bariéře. Napětí. A on si uvědomil, že muži, jimž hlasy patřily, se nacházejí o patro níž a stoupají nahoru.

Vzedmula se v něm vlna dusivé paniky. To jsou oni! Přišli si pro něho. Teď. A on nemá, kam by se poděl. Zkameněl uprostřed kroku. Jediná šance, která se mu nabízela, bylo vrátit se do garsoniéry a pokusit se uprchnout po střechách. Ale už ta pouhá představa ho plnila ochromujícím strachem. Bez obav vždy nechával okna otevřená, protože přes místní střechy by se žádný zloděj, kterému zbývala alespoň špetka příčetnosti, neodvážil. A on navíc trpí závratí.

Blížili se. Zaslechl své jméno a krev mu ztuhla v žilách. Nebylo pochyb. Skutečně hledají právě jeho. A on zatím dál čeká na schodech, přikovaný vysilující apatií. Druhá možnost, kterou měl, bylo využít moment překvapení, vrhnout se proti nim a prorazit jimi. Ale co když mají baterky a pistole? Poznal, že jich je několik. Vydal by se jim zcela napospas.

Přišlo to zcela bez varování. Nic ho nepřipravilo na to, že se svět kolem něho zničehonic zřítí. Náhle a úplně. Co považoval za pevnou půdu pod nohama, se proměnilo v prach, kamení a trámy. Vzduch naplnilo skřípění, jak se trhal kov i kámen, řev, který stoupal z nejhlubších útrob země, a do noci vytryskl žhavý páchnoucí dech samotného ďábla. Yves padal, letěl, rotoval prostorem. Nekonečně. Patnáct vteřin, které mu připadaly jako patnáct hodin, dokud ho cosi neudeřilo do hlavy a jeho mysl nezahalila tma.

Nevěděl, jak dlouho ležel v bezvědomí. Ale první věc, kterou si uvědomil, když se mu vrátily smysly, bylo ticho. Neobyčejné ohlušující ticho, které v kontrastu s duněním apokalypsy, dosud mu doznívajícím v paměti, působilo o to výrazněji. Všude kolem něj si jako jemný sníh sedal prach. Rozkašlal se. Pak vzhlédl a v místě, kde bývala jeho garsoniéra, uviděl hvězdy. Změť zdiva a cihel všude kolem mu nedávala žádný smysl ani představu, kde vůbec je. Ke svému překvapení zjistil, že stále svírá svůj kufr, potlučený a odřený, ale jinak v pořádku.

Ležel v podivné poloze na velkém úlomku čehosi, co vypadalo jako schodiště. Namáhavě se posadil. Zdálo se, že si jako zázrakem nic nezlomil. Cítil však, jak mu po spánku stéká krev.

Náhle kdesi zdálky zaslechl volající hlasy. A něčí křik. Odkudsi blíž se ozývalo sténání, byl nicméně tak zmatený, že nedokázal rozeznat odkud. Netušil, co se stalo. Výbuch?

Pokusil se vstát. Otočil se a uviděl, jak zpod zubatého bloku zdiva trčí něčí paže, ztuhlé prsty svírající nicotu. Doškrábal

se přes sutiny k ní a s nadlidským úsilím kamennou trosku odvalil. Objevilo se beznadějně rozdrcené tělo holohlavého muže. Kulatý obličej nyní pokrýval prach z omítky protkaný šmouhami sytě červené krve. Řidič citroënu. Byli tu i další. Zahlédl botu. Ruku. Celou nohu. Žádný zvuk. Žádný pohyb. Jeho pronásledovatelé byli mrtví. Všichni. Jen tři ze šestnácti tisíc, kteří té noci zahynuli během patnácti vteřin pekla, o němž se později dozvěděl, že bylo nejhorším zemětřesením v dějinách Maroka.

Ale Yves ho přežil. A jak by se to někdo mohl dozvědět? Kolik těl se už nikdy nenajde? Včetně jeho.

V tom okamžiku pochopil, že smrt mu dává druhou šanci k životu. Už ho nikdy nikdo nebude hledat.

Paříž, Francie, 28. října 2009

Ode dne, kdy Rogeru Raffinovi prolétla kulka hrudníkem a málem ho připravila o život, uplynul téměř rok. A Enzovi připadalo, že to novináře už navždy proměnilo.

Enzo stoupal po točitém schodišti k jeho bytu a slyšel, jak něčí neobratné prsty kdesi cvičí stupnice na piano. Tytéž prsty, které hrály i tehdy před jedenácti měsíci, kdy se tu střílelo. Nepřipadalo mu, že by udělaly nějaký výrazný pokrok.

U dveří zaváhal. Vybavilo se mu, jak Roger ležel na chodbě a on se zoufale snažil zastavit krvácení. Na dlaždičkách po něm nezůstalo ani stopy.

Raffin mu otevřel. Vypadal unaveně. Jeho obvykle bledá pleť získala šedavý nádech a světle zelené oči, jindy tak bystré a vnímavé, hleděly netečně. Chabě se pousmál a stiskl Enzovi ruku. „Pojď dál.“ Enzo šel za ním do obývacího pokoje a všiml si, že novinářovy pohyby ztratily mladistvou pružnost. Bylo mu teprve kolem pětatřiceti, ale jako by zestárl o deset let. Hnědé vlasy sahající po límeček působily prořídle a visely zplihle a bez lesku.

Usadil Enza ke stolu pokrytému dokumenty, fotografiemi a chvatně naškrábanými poznámkami. Mezi nimi ležela jeho kniha *Ukrytí vrazi*, otevřená na kapitole o Killianovi. Vedle vypité skleničky u novinářova místa stála poloprázdná láhev

Pouilly Loché, Les Franières, ročník 1998. Po oroseném skle stékaly kapičky vody. „Přinesu ti skleničku.“

„Děkuju, nedám si.“ Enzo se neubráníl pohledu na hodinky. Teprve se blížila desátá dopolední. To bylo brzo i na něho. S určitým znepokojením přihlížel, jak si Raffin dolévá. Nikdy tohoto mladého mondénního Pařížana nepovažoval za vhodnou partii pro svou dceru. A teď se jeho mínění ještě utvrdilo. „Jak se daří Kirsty?“ Neozvala se Enzovi už několik týdnů.

„Když jsem ji viděl naposledy, tak dobře. Zůstala ve Štrasburku.“ Ale toto téma neměl Raffin v úmyslu rozvinout. Posadil se a upil vína. „Procházel jsem si své poznámky z rešerší. Skoro jsem zapomněl, kolik toho o Killianově případu mám navíc oproti tomu, co se dostalo do knihy.“

„Proč se to do ní nedostalo?“

„Kvůli vdově po jeho synovi, Jane Killianové... Dodnes ji trápí jeho telefonát ten večer, kdy byl zavražděn. Přiměl ji, aby mu slíbila, že se v jeho pracovně nikdo ničeho nedotkne, nebude s ničím hýbat ani se nic neodstraní, dokud si to neprohlídne jeho syn Peter. Prý tam Peterovi nechal vzkaz, který pochopí jen on. Jenže jeho syn naneštěstí zahynul při auto-nehodě v Addis Abebě a do pracovny se už nikdy nepodíval.“

„A co se v té knize tedy neobjevilo?“

„Všechny podrobné popisy toho, co se v místnosti nachází. Měla tam jasnovidce, novináře i soukromé detektivy. Všichni pokaždé celou místnost podrobně prozkoumali, ale ona nikdy neposkytla souhlas se zveřejněním podrobností.“

„Proč?“

„Bojí se, že ten, koho se vzkaz týkal, by si o těch podrobnostech mohl přečíst a nějak si je vyložit.“

Enzo zavrtěl hlavou. „Vždyť od Killianovy vraždy uplynulo skoro dvacet let, Rogere. Copak na tom může ještě záležet?“

„Mohlo by, pokud by to poskytlo nějaké vodítko k tomu, kdo ho zavraždil.“

„Zůstala Jane Killianová majitelkou domu?“

Raffin znovu upil vína. „Ano. Podle zákona ho zdědil syn, ale jelikož ten zahynul týden po otcově smrti, přešlo dědictví na vdovu po něm. Neměli totiž žádné děti.“

„A ona pořád ještě dodržuje svůj slib tchánovi?“

„Úzkostlivě. Jeho pracovna zůstala netknutá přesně ve stavu, v jakém se nacházela v den Killianovy vraždy.“

Enzo ucítil příval adrenalinu. Jako by bylo místo činu zakonzervované v časové schránce. „Pověz mi něco víc přímo o Killianovi.“

„O moc víc, než co se objevilo v mé knize, toho není. Bylo mu šedesát osm, Angličan. Dům na ostrově Groix vlastnil skoro dvacet let. Využíval ho hlavně pro rekreaci, dokud se sem v sedmaosmdesátém, rok po smrti manželky, neodstěhoval natrvalo.“

Enzo se podíval do svých poznámek. „Profesor tropické lékařské genetiky na Londýnské univerzitě.“

„Ano, pracoval na katedře tropické medicíny. Ale jeho skutečnou vášní byl hmyz. Podle snachy hraničil jeho zájem s posedlostí. Celá léta byl členem Britské společnosti amatérských entomologů a nemohl se dočkat důchodu, aby se svému koníčku začal věnovat naplno.“

„Až na to, že čas hrál proti němu, ne? Chci říct, že i kdyby ho někdo nezavraždil, moc dlouho mu nezbývalo.“

Raffin pokýval hlavou. „Přesně tak. Na jaře roku 1990 mu našli rakovinu plic a nečekalo se, že se dožije konce roku.“

Enzo tu informaci jako už dříve převracel v hlavě a nedávala mu smysl. „No dobře. A co Kerjean? Ten ještě žije?“

„Když jsem ostrov navštívil já, tak žil. Opravdu nepříjemný chlap, ve všech ohledech. Pochopitelně se se mnou odmítl bavit. Od soudního procesu neposkytl jediný rozhovor.“

„Ve své knize se tomu moc nevěnuješ.“

„Nestálo to za to, Enzo. Jistě, ten chlap měl motiv i příležitost, ale všechny důkazy proti němu byly jen nepřímé. Jeho obžaloba se vůbec neměla dostat k soudu.“ Dopil a dolil si. „No nic. Ale včera jsem dlouho telefonoval s Jane Killianovou. Můžeš zrušit rezervaci v hotelu. Nechá tě bydlet u sebe, v podkrovním pokojíku nad pracovní.“ Uchechl se, ale bez sebe-menší stopy humoru. „Asi v tobě vidí poslední naději, že se ten případ vyřeší. Získal jsem dost silný dojem, že jestli na to nepřijdeš ty, tak to vzdá a dům prodá.“

Enzo zvolna přikývl. „Takže žádný stres.“

Raffin se zazubil. „Já myslel, že tohle je přesně něco pro tebe, Enzo. Vždyť se specializuješ na analýzu místa činu.“

Enzo souhlasně přikývl. „Přiznávám, že je to nesmírně zajímavá výzva. Ale skutečně nerad bych byl něčí poslední naděje.“ Vzhlédl a uviděl, že Raffin lehce pobaveně špulí bledé rty.

„Pověz mi... Cos v té pracovní viděl, že ti o tom Jane Killianová nedovolila napsat?“

„Já myslím, že bych tě měl nechat, aby ses podíval sám.“ Raffin mrkl na hodinky a Enzo si všiml, jak se mu třesou ruce. „Budeme obědvat ve dvanáct? Můžu zamluvit stůl v restauraci Marco Polo.“

Enzo ucítil, že se lehce červená. „Dnes nemůžu. Mám schůzku.“

Raffin si ho zamyšleně změřil a bez komentáře přikývl. Znovu upil vína a po chvíli se zeptal: „Neviděl ses v poslední době s Charlotte?“

„V poslední době ne.“ Což byla pravda. Ale Enzo by rád věděl, proč se zdráhá novináři potvrdit jeho zjevné podezření, že se dnes v poledne má setkat právě s jeho bývalou milenkou. Nejraději by hned odešel, ale působilo by to nezdvořile. A schůzku s Charlotte měl až za hodinu. „Možná bych si přece jen kapku dal,“ ozval se a Raffin mu došel ke skřínce pro skleničku. Enzo zatím vyhlédl z okna na dvůr. Po dlažebních

kostkách se v lezavém podzimním větru honilo listí z letitého vzrostlého kaštanu a Enzo se v duchu podivil, co by někoho mohlo přimět, aby zabíjel umírajícího člověka.

Ostrov Groix, Bretaň, Francie, 12. srpna 1990

V zadní části zahrady stála ve stínu křivického dubu kůlna, kterou Killian využíval jako laboratoř. Strávil tu se svou vášní mnoho hodin. Sbíral a množil, usmrcoval a konzervoval. Stloukl si jednoduchý ponk a na stěny zavěsil police, kde se tísnily lahvičky, světelné pasti, jedna krabice na exempláře a Tullgrenova nálevka sloužící pro odchyt drobných půdních organismů.

V rohu stál regál, kde Killian uchovával sítě. Několik větších pro odlov létavého hmyzu, pevné smýkadlo pro odchyt na vegetaci a jedna síť určená na lov vodních organismů.

Právě si zhotovil nový exhaustor — z obou konců průhledného umělohmotného pouzdra od kinofilmu vyčnívala plastová trubička o průměru tři milimetry. Ústí jedné z nich, které vězelo uvnitř pouzdra, přelepil nevelkým čtverečkem jemné gázy, aby omylem nenasál hmyz až do úst. Opatrně zasunul druhou trubičku do chovné láhve, kde se ve světle od okna hemžil a bzúcel uvězněný hmyz s křídly jemnými jako pavučina, hladový a zmatený. Vložil si trubičku do úst, prudce nasál vzduch a s ním i jeden exemplář do nádobky.

Vytáhl ze zásuvky velkou lupu, podržel si nádobku proti světlu a s jistým uspokojením si ji prohlížel skrz čočku. Tohle potřeboval. Samičku *Culex pipiens*, nejběžnějšího druhu

komára na světě. Na rozdíl od svého příbuzného, který přenáší malárii, se *Culex* žije převážně krví ptáků, ačkoli nepohrdne ani člověkem, a roznáší takové radosti jako saintlouiskou encefalitidu či západonilskou horečku. Rozšířil se na všechny světadíly kromě Antarktidy a zcela běžně obtěžoval i obyvatele na tomto skalnatém ostrůvku v nevypočitatelném Biskajském zálivu.

Killian vytáhl trubičku z nádoby na množení a zajistil otvor v zátce čtverečkem lepicí pásky. Pečlivě vrátil sklenici do vyhrývané líhně a uklidil pracovní plochu. Všechno mělo své místo.

Spokojen se svým dílem nakonec vyšel na zahradu a zamkl dveře. Po trávníku se k obílené chalupě natahovaly černé stíny stromů, které ostře kontrastovaly se slunečním světlem pronikajícím mezi větvemi. Za nimi se tytéž paprsky třeptily na hladině průlivu oddělujícího ostrov od pevninského přístavu Lorient, jež bylo ještě možné rozeznat v dálce. V průzračném letním vzduchu zářily bílé trojúhelníky plachetnic, které ve větru vanoucím přes kanál křížovaly hladinu sem a tam.

Horkým povětrím prostupovalo bzučení hmyzu, hudba pro Killianovy uši. Zahnul od chalupy a vydal se po trávníku k malému přístavku pro hosty, kde si zřídil pracovnu. V této nevelké stavbě s maličkou podkrovní ložnicí trávil Killian víc času než v hlavním domě. Když se mu práce protáhla do pozdních hodin, zůstával tu i přes noc. Přespál tu víckrát než kterýkoli host. Dnes už návštěvy přijímal málokdy, a když přijel Peter s Jane, vždycky se ubytovali v domě.

Dveře přístavku vedly do čtvercové předsínky, z níž se po úzkém schodišti vycházelo do ložnice. Naproti dveřím pak byla nevelká koupelna a vpravo se vstupovalo do pracovny. Věděl, že bude muset dát pozor, aby nenechal dveře otevřené déle než na těch několik málo vteřin, než ohlášený návštěvník vejde. Zavřel za sebou a došel k psacímu stolu. Odložil plastový exhaustor do přihrádky na dokumenty a zamířil k oknu.

Otevřel ho, vyklonil se ven a přitáhl okenice. Pootočil lamelami tak, aby propouštěly světlo, pak okno opět zavřel a zajistil ho klíčem. Horký vzduch teď vířil jen líně rotující ventilátor u stropu.

Killian se vrátil ke stolu a usadil se do židle s područkami. Vytáhl kapesník a otřel si pot, který mu vyrážel na čele jako kapky rosy. Rukou si pročísl husté bílé vlasy a zadíval se na knihu ležící na stole. Tenký ohmataný brožovaný výtisk. Náhodně ho otevřel přibližně uprostřed a záěstím přejel mezi stránkami, aby se hřbet zlomil a kniha se přestala zavírat. Něco takového se mu silně přičilo, ale věděl, že pro dosažení jeho cíle není zbylí.

Z pravé horní zásuvky vytáhl lahvičku čiré tekutiny a čistý vatový tampon. Nalil na něj trochu kapaliny a lehce jí m potukal stránky otevřené knihy. Naklonil se a foukal na ně, dokud vlhkost nezaschla. Věděl, že kombinace kyseliny mléčné a oxidu uhličitého bude pro okřídleného posla v nádobce neodolatelným lákadlem.

Potom ve spodní zásuvce našel repelent ve spreji, *N,N-diethyl-3-methylbenzamid*, zavřel oči a nastříkal si ho na obličej a ruce. Zadržel dech, dokud se jemné částčky kapaliny nerozpíly v proudu vzduchu vířeného ventilátorem, a pak zhluboka nasál vzduch.

Pohodlně se opřel, zadíval se na proužky světla klikací se po židli naproti němu a na okamžik se ho zmocnily pochyby. Rychle je však zapudil a podíval se na hodinky. Jeho návštěvník měl dorazit každou minutou. Sáhl do přihrádky pro nádobku. Nepatrně zaváhal a pak ji palcem odzátkoval a vypustil *Culex pipiens* do prostoru pracovny.

Stužky slunečního světla dopadajícího do místnosti zavřenými okenicemi se teď vinuly po siluetě Killianova návštěvníka a vykreslovaly mu na nohou a pažích světelné proužky.

Usadil se na židli, která byla ještě před několika minutami prázdná. Seděl přirozeně a uvolněně s nohou přes nohu, rukama složenýma v klíně a s povýšenou shovívavostí se usmíval na Angličana naproti za stolem. „To je vedro,“ pronesl a vytáhl čistý bílý kapesník, kterým si otřel pot stékající do rýh na krku. „Nemohli bychom otevřít okno?“ Oblékl si bílou košili s rozhalenkou a rukávy úhledně vyhrnutými až k loktům.

Killian pokrčil rameny. „Venku je tepleji než uvnitř.“ Vzhlédl k ventilátoru a u srdce ho bodlo obavami, jestli průvan komára neodradí. Ucítil, jak mu po spánku stéká stružka potu. „Taky se potím. Ale za to nemůže horko.“

„To jistě ne.“ Návštěvník se odmlčel, zvedl jedno obočí a ustaraně nachýlil hlavu. „Jak se cítíte?“

„Špatně.“ Některé dny na tom byl lépe, jiné hůře. V poslední době však převažovaly ty horší. Nejspíš se to dalo jen očekávat. Pokoušel se zachytit vysoké komáří bzučení, ale *tinnitus* ho dnes trápil už tak silně, že je nedokázal rozeznat.

Druhý muž se nečekaně předklonil, pootočil hlavu a přimhouřenýma očima se zadíval na desku stolu. Zaostřil na otevřenou knihu ležící na ní a Killianovi na okamžik připadlo, že mu návštěvník vidí až do žaludku. „Co to čtete?“ zeptal se muž. Ale na odpověď nečekal a sám přečetl titul v záhlaví stránky. *Život komára IV*. Podíval se na Killiana a z vrásek na nose a kolem očí vyzařovalo nepochopení. „Ale ovšem, vy se zajímáte o hmyz, že?“

„Už léta je to moje vášeň.“

„Musím říct, že já se komárů jen zdravě štítím. Potvory jedny, jenom žerou a piští!“ A uchechtl se, jako by pronesl něco tipného.

Killian se shovívavě usmál.

„No, tak abychom se do toho pustili,“ pronesl návštěvník a sehnul se pro tašku ležící na zemi. Náhle se volnou rukou plácl do předloktí. Když zvedl dlaň, Killian na ní uviděl téměř

neznatelnou šmouhu od krve. Na děsivý okamžik se ho zmocnila hrůza, že *Culex* nepřežil. „Krucí. Minul jsem ho!“

Killian sklopil pohled k rozevřené knize, kam hmyz právě dosedl. Břicho toho křehkého, jemného stvoření s černým šupinovitým sosákem a zlatavou hlavičkou se dmulo poslední krmí. „Tady ji máme!“

„Ji?“ sraštil návštěvník udiveně obočí.

„Krev sají jenom samičky.“

„Ha! Jako všechny ženské. Nedá se jim věřit!“ Muž se podrážděně zadíval na drobného živočicha, který mu před chvílí sál krev.

„Potřebuje krev pro svoje potomky. Nebo přesněji řečeno, aby mohla produkovat životaschopná vajíčka. Samci i samičky komárů se jinak živí cukrem. Nektarem z rostlin. Krev potřebují jen k produkci vajíček.“

Návštěvník znovu zvedl obočí a tentokrát znechuceně ohrnul ret. „Mrtvý komár, dobrý komár, pokud se ptáte mě.“

„Jistě,“ souhlasil Killian a nesmírně opatrně vsunul z jedné strany dva prsty pod desky knihy. Pak ji hbitě zavřel. Návštěvník poněkud fascinovaně přihlížel, jak ji Killian znovu otevírá. Komár byl dokonale slisovaný a jeho potrava třísnila papír rozevřených stránek. Maličká rudá kaňka v *Životě komára IV*.

Killian se spokojeně usmál a pohlédl na svého hosta. „A mám tě.“

O šest týdnů později

Killian zavřel dveře pracovny a vystoupal po úzkém schodišti do tmy. Vstoupil do maličké podkrovní ložnice, rozsvítil a v zrcadle toaletního stolku naproti se střetl s popelavou tváří shrbeného starce. S úlekem si uvědomil, že ten stařec je on sám. Přišel o většinu hustých stříbrných vlasů, které byly v posledních letech pro něho tak typické, oči měl propadlé

a popelavá kůže mu ochable visela na krku a spodní čelisti. Šoural se shrbeně jako starý člověk a pomyslel si, kam se jen poděl mladík, který před celým věkem vystoupil s takovou nadějí v srdci na vlídné zelenající se anglické půdě.

Dnes plnil jeho srdce jen strach. Ne ze smrti. Ta byla nevyhnutelná. Ale z toho, že nedokončí, co započal. Že jeho mučitel nakonec vyvázne. Vložil důvěru v jiného člověka a svou chybu si uvědomil příliš pozdě. Zahleděl se z okna k chalupě přes trávník tonoucí v šeru. Nikde žádné světlo kromě bledé bezbarvé záře měsíce. Na okamžik se mu zazdalo, že mezi stromy zahlédl pohyb. Postavu, která se mihla ze stínu do stínu. Skoro minutu se ji snažil znovu najít očima, ale pak došel k závěru, že to byl jen výplod jeho fantazie.

Odvrátil se od okna a belhal se pokojem s oporou vycházkové hole, masivního kusu lískového dřeva s vyřezávanou rukojetí ve tvaru sovi hlavy. Její oblý obrys mu příjemně padl do dlaně. Posadil se na pelest a postel se prohnula. Odložil hůl vedle sebe a zvedl telefon. Kéž by byl Peter doma, všechno by mu řekl. Spílal si v duchu za to, že to neudělal už dříve.

Do ucha mu znělo řezavě plechové vyzvánění linky ve vzdálené zemi, dokud se neozvala důvěrně známá intonace mladého ženského hlasu: „Prosím?“ Zatoužil, aby jí mohl položit hlavu na prsa, svinout se do klubíčka, vrátit se do bezpečného lůna a vyplakat se.

Nahlas však řekl jen: „Jane, tady papá. Nic neříkej, jen mě poslouvej.“

Poznal jí na hlase, jak ji to vyděsilo. „Papá! Co se děje?“ „Ty mě neposloucháš, Jane.“ Pokoušel se zachovat klid. „Potřebuju, abys pro mě něco udělala, a nesmí dojít k žádnému nedorozumění.“ Odmlčel se a na druhém konci linky mu odpovědělo ticho. Téměř naprosté. Slyšel jen její rychlý mělký dech. „Výborně.“ Získal si její pozornost. „Vím, že se Peter vrátí z Afriky až příští měsíc. Jestli se toho dožiju, promluví si